

Omenjam to tudi zaradi tega, ker se marsikdaj spotaknejo ob kaznovalno politiko sodišča kot češ, da je premila. Kljub temu, da stanje kriminala pri nas ni razveseljivo ni nobenih razlogov, da uvedemo na široki fronti eksemplarično kaznovanje, ampak stremimo, da so kazni realne, primerne. Pretiravanja niso na mestu, kot je prav-zaprav veliko pretiravanje onih, ki vidijo pri nas že vse v kriminalu, oziroma bi bili veseli, ko bi bilo še več kriminala. Seveda pa bo preteklo še precej časa, da bodo naši ljudje razumeli, da je večja storilnost dela močnejše orožje za pobiranje kriminala kot vsi kazenski ukrepi.

Kazenski statistični podatki našega sodišča za leto 1953 nam povedo, da smo imeli v delu 2.180 zadev z 2.675 kaznivimi dejanji. Od tega je bilo 41% kaznivih dejanj zoper čast, 26% kaznivih dejanj zoper premoženje, 10% kaznivih dejanj zoper življenje in telo itd. V primeru z letom 1952 so kazniva dejanja zopet porastle, vendar v glavnem le kazniva dejanja zoper čast. Kazniva dejanja zoper zasegno in družbeno premoženje, ter kazniva dejanja zoper gospodarstvo, ne naraščajo več tako vidno, kakor prejšnja leta. Nasprotno, pri našem sodišču opazimo v letu 1953, da so po številu ta kazniva dejanja približno enaka, kot v letu 1952 in da so primeri nekoliko lažji.

Iz civilno-pravnega področja najprej nekaj orientacijskih števil o pripadu pravnih zadev za nekaj let nazaj in sicer skupaj za Okrajna in Okrožna sodišča v Sloveniji:

	Leto	pripadlo zadev
x	1948	13.466
	1949	11.301
	1950	11.762
	1951	20.324
	1952	24.481
	1953	26.317

Pripad torej stalno narašča in se je v petih letih podvojil. Približno ista slika naraščanja je pri našem sodišču

V tem naraščanju se vsekakor odraža naš družbeni in gospodarski razvoj, močno poživljen pravni promet, vzrok takemu porastu pravnih zadev pa je tudi v vedno večjem utrjevanju zakonitosti.

V tem poročilu se bom omejil le na eno področje iz pravega sodstva in sicer na delovne spore. To področje po pripadu ni številčno med najmočnejšimi, ampak je med najvažnejšimi in najdelikatnejšimi primeri in v stalnem močnem naraščanju. Prav naraščanje teh primerov nas je na sodišču spodbudilo, da o tem poročam obširneje. Obravnavane primere bom porazdelil na več grup zaradi preglednosti:

1./ obravnavanih je bilo nekaj primerov, ko je bilo sporno, ali je tožnik, to je uslužbenec ali delavec, sploh bil sprejet pri toženi stranki - podjetju v službo. Podjetje je potem, ko je uslužbenec službo dejansko že opravljal in že tudi dobil plačo, enostavno pričelo zatrjevati, da je tožnik bil sprejet samo na poizkušnjo, oziroma, da je bila sklenjena le delovna pogodba. To je pogodba za izvršitev v naprej določenega dela. Uslužbenci zahtevajo v takih primerih plačo za odpovedno dobo. Po dokazovanju, ki je v takih primerih običajno dolgotrajno, se skoraj vedno izkaže, da je bil tožnik v rednem delovnem razmerju in sodišče seveda njegovi zahtevi na izplačilo plače za dobo odpovednega roka, ugodí. To so primeri, ko postane uslužbenec iz različnih razlogov pri podjetju nezaželen in se ga hočejo odkrižati. Da mu ni treba odpovedati, ali pa uvesti zoper njega disciplinski postopek, enostavno trdijo, da tožnik še ni bil sprejet v službo. Ker so uslužbenci oziroma delavci običajno zastopani po odvetnikih, mora seveda podjetje plačati tudi te stroške, čeprav pravdo izgube.

2./ Najpogostejši so primeri, da je podjetje delavcu ali uslužbencu odpovedalo, ga službe tudi razrešilo, pa se naknadno bodisi po mestni arbitraži ali pa po Inspekciji dela ugotovi, da odpoved ni bila pravilna in je bila zato odpoved razveljavljena. Delovno razmerje v takih primerih traja dalje, čeprav je bil delavec ali uslužbenec službe že razrešen. Podjetja se branijo sprejeti takega človeka

nazaj v službo. Zato zahtevajo delavci ali uslužbenci s tožbo plačo za ves čas nazaj, odkar so bili službe razrešeni in dokler niso dobili druge stalne zaposlitve. Taki zneski gredo včasih v težke tisočake. Podjetja se kaj pogosto branijo s tem, da so bili pravi razlogi za odpoved drugačni, kot pa so bili dejansko navedeni v pisni odpovedi. Sodišče takih naknadno uveljavljenih razlogov ne upošteva, ker stoji na stališču, da mora službodajalec delavcu ali uslužbencu v odpovedni odločbi navesti odpovedne razloge o resnici, to je navesti mora vse razloge, ki dejansko obstojajo in taki kakršni so. Svoje stališče opira sodišče na določbo čl. 2 Uredbe o postopku pri odpovedi delovnega razmerja delavcem in uslužbencem v gospodarskih podjetjih, ki določa, da mora biti odpoved pismena in obrazložena. Delavec ali uslužbenec ima pravico pritožbe zoper odpoved na mestno arbitražo. Zato mora vedeti iz kakšnih razlogov mu je bilo delo odpovedano. Prav tako mora za dejanske razloge odpovedi vedeti tudi Mestna arbitraža, ki rešuje pritožbe na podlagi razlogov, ki so v odpovedi navedeni. Pri tem ni prezreti, da gre delavcu ali uslužbencu pravica do oskrbnine, dokler se ponovno ne zaposli. Ne gre pa taka oskrbnina tistemu delavcu ali uslužbencu, ki je delo sam odpovedal, oziroma je delovno razmerje prestalo po njegovi krivdi. Vsa ta določila govore za pravilnost navedenega stališča sodišča, to je, da je delodajalec dolžan navesti že v odpovedi vse odpovedne razloge. V tej zvezi še pripominjam, da tak delavec ali uslužbenec, ki mu je bilo delo odpovedano, pa je bila odpoved kasneje razveljavljena, pri biroju za posredovanje dela ne dobi oskrbine, niti mu biro ne posreduje nove zaposlitve, ker stoji na stališču, da tak delavec ali uslužbenec ni brezposel, ampak njegovo delovno razmerje pri delodajalcu, ki mu je nepravilno odpovedal, še traje, čeprav je tam službe že bil razrešen. Zato sodišče takim tožbenim zahtevkom ugodí in prizna delavcu ali uslužbencu plačo za ves čas, odkar je bil dela razrešen, pa do njegove naslednje redne zaposlitve. Od takega zneska pa sodišče odračuna vse tisto, kar je delavec ali uslužbenec zaslužil kje drugje s raznimi priložnostnimi

zaposlitvami, če dobi seveda glede tega podatke.

3./ Obravnavanih je bilo nekaj primerov, ko delodajalec ni sporočil odpovedi biroju za posredovanje dela. Sodišče stoji na stališču, da mora delodajalec vsako odpoved delovnega razmerja sporočiti temu biroju. Tako svoje stališče opiramo na določbo čl. 3 Uredbe o oskrbnini in drugih pravicah delavcev in uslužbencev, ki začasno niso v delovnem razmerju, ki določa, da mora delodajalec o vsaki taki odpovedi obvestiti biro za posredovanje dela. Po mnenju sodišča je ta določba prisilnega značaja in se delodajalec te dolžnosti ne more oprostiti, tudi če delavec ali uslužbenec soglaša s tem, da se odpoved ne bi sporočila biroju. Sodišče je mnenja, da navedena uredba nima samo namena zasigurati začasno nezaposlenim oskrbnine, ampak zasl. eduje še druge smotre. S tem namreč, da se vse odpovedi sporočajo biroju za posredovanje dela, ima biro pregled nad gibanjem delovne sile, pregled o razlogih, zaradi katerih se delovne razmerje odpovedujejo in podobno.

4./ Podjetje je na primer odpovedalo uslužbencu, pa je bila odpoved razveljavljena. Kot takemu uslužbencu tudi potem, ko se že stopili v veljavo tarifni pravilniki v letu 1952, ni hotelo izdati odločbe o dodelitvi na delovno mesto in o določitvi tarife, je uslužbenec prosil za posredovanje Inspekcije delo. Ta je s pismeno odločbo naročila podjetju, da uslužbencu izda odgovarjajočo odločbo. Podjetje je sicer izdalo potem uslužbencu odločbo o dodelitvi na delovno mesto, ni pa mu določilo tarifne postavke, ki bi odgovarjala po tarifnem pravilniku podjetja delovnemu mestu uslužbenca, ampak mu je določilo nižjo plačo, kot pa jo določa tarifni pravilnik za delovno mesto, ki ga je uslužbenec dejansko opravljal. Take pravde so se seveda za podjetje izgubljene. Kljub temu, da je bil prvi primer v nekem podjetju povsem enak drugemu, in prvi primer že pravnomočno rešen v prid uslužbenca, se je podjetje tudi v drugem primeru spustilo v pravdo, ki je bila seveda izgubljena in je bilo podjetje obsojeno

- 12 -

tudi na plačilo pravnih stroškov.

5./ Odgovarjajoča Uredba točno določa, kateri uslužbenec ali delavec ima pravico do deleža ob delitvi presežka plačnega fonda. Kljub temu je sodišče moralo reševati nekaj takšnih sporov. Vsi taki spori so bili rešeni v prid delavcem in uslužbencem, razen dveh primerov, ko se je ugotovilo, da je službeno razmerje prestalo po krivdi uslužbenca. V enem primeru je upravni odbor podjetja glede navedenega vprašanja sprejel na svoji seji sklep, ki je bil v popolnem nasprotju s predpisi odgovarjajoče uredbe. Sodišče se seveda ne tak nezakonit sklep ni oziralo in je razsodilo na podlagi veljajočih pozitivnih predpisov.

6./ V nekaj primerih je sodišče tudi ugotovilo, da določbe tarifnega pravilnika podjetja niso v skladu z obstoječimi predpisi. Take se je delavec, ki je trdil, da ima vse pogoje za dodelitev na boljše plačano delovno mesto, kot mu je bilo določeno z odgovarjajočo odločbo, pritožil na upravni odbor podjetja, ki pa je njegovo pritožbo zavrnil in dal v svoji odločbi delavcu pravni pouk, da ima zoper to odločbo pravico tožbe na delovno sodišče, kot je to nepravilno določal tarifni pravilnik tega podjetja. Sodišče je seveda moralo takšno tožbo zavrniti, ker za reševanje teh vprašanj ni pristojno, delavec pa je moral plačati pravne stroške.

V sporih iz delovnih razmerij so opazili še sledeče pojave:

Težniki, to je delavci ali uslužbenci so bili skoraj redno zastopani po odvetnikih. Podjetja so le redkokdaj zastopana po odvetnikih, oziroma po osebah, ki so prava veščje. Običajno pošiljajo podjetja na obravnave svoje uslužbenke, ki ne le, da pravnih predpisov ne poznajo, ampak tudi večji del ne poznajo dejanskega položaja in pri obravnavi kaj dosti več kot to, da podjetje ničesar ne plača, ne povedo. Sodišče mora v takih primerih seveda obravnave običajno prelagati in ima velike težave, predno lahko ugotovi dejanski stan. Ne moremo se iznebiti občutka, da so pri teženem podjetju mnenja, da podjetje pravde itak ne bo

zgubilo ali pa, da jim je popolnoma vseeno, četudi pravdo izgubijo. Tako je na primer nek zastopnik podjetja potem, ko je sodišče moralo obravnavo ponovno preložiti in je končno le bila izrečena sodba, ki se je glasila tako, da je podjetje dolžno plačati vtoževani znesek izjavil, da je podjetje sodbo potrebovalo zaradi tega, da je dobilo podlago za izplačilo. Na pravdne stroške v takih primerih podjetja očitveno ne mislijo. Tudi se je zgodilo, da je bilo toženo podjetje v povabilu na obravnavo izrecno pozvano, da naj njihov zastopnik prinese s seboj vse odgovarjajoče listine. Na obravnavi je ta zastopnik izjavil, da mu zadeva ni znana in da privpodjetju nimajo nobenih listin, ki bi prišle v poštev pri reševanju tega spora. Ko je bil opozorjen na pravdne stroške /kajti zahtevki se je glasil na več kot milijon din/ in tožnik je bil zastopan po odvetniku, je končno le potegnil iz aktovke cel šop listin. Kljub temu, da so te listine jasno kazale na upravičenost tožbenega zahtevka, je zastopnik trdil, da podjetje ni ničesar dolžno. Obravnava se je potem še morala preložiti. Na drugo obravnavo je zastopnik prišel s precejšnjo zamudo, potem pa se je še odstranil. Tako postopanje seveda sodišču delo otežuje in strankam povzroča nepotrebne stroške.

V smislu določb Zakona o reševanju delovnih sporov, mora sodišče obvezno pred pričetkom obravnave poskusiti spor rešiti s poravnavo. So redki primeri, da pride do poravnave. Sodnik ob takih prilikah stranke-m, ki niso zastopane po pravnih zastopnikih, vedno pojasni pravno plat spornega vprašanja. Prav redko se zgodi, da bi zastopnik tožnega podjetja tak pouk vzel na znanje, običajno se zgovarja, da je upravni odbor sklenil, da ne bodo plačali ničesar in da tudi nima pooblastila, da bi se poravnal. Res je, da so predpisi, ki urejajo vprašanja iz delovnih razmerij, sorazmeroma zamotani in zelo raztreseni tako, da reševanje teh vprašanja dela težave tudi človeku, ki se s temi posli bavi že dalj časa. Kljub temu pa po našem mnenju večina podjetij tem vprašanjem posveča premalo pozornosti in bi se mogli marsikateri spori rešiti brez pravde, ali hitreje,

če bi podjetja vzela zadevo bolj resno. To nepoznavanje delo pravnih predpisov in podcenjevanje takih pravnih s strani podjetij kaže namreč tudi na to, da se ne brigejo dovolj za človeka. Ker odgovorni ljudje v podjetjih po nepotrebnem povzročajo stroške podjetju bi morali delovni kolektivi skrbeti za to, da bo take stroške nosil, ne delovni kolektiv, ampak oni, ki jih je povzročil. Problem zastopnikov podjetij ne obstoji samo v delovnih sporih, ki sem jih navedel, ampak sploh v vseh sporih, kjer je podjetje stranka. Na ta problem bodo morale podjetja polagati večjo pažnjo.

Na koncu sem dolžan MLO seznaniti še s trenutnim težkim problemom na sodišču. Ker imamo premalo sodnikov, smo namreč zašli v občutne zaostanke, ki že povzročajo negotovanja državljanov. Po novem ZKP bi morale sodišče izvrševati tudi poizvedbe, kar pa je spričo že navedene kadrovske težave nemogoče. Upamo, da bo to vprašanje kaj kmalu rešeno, vendar se položaj iz dneva v dan slabša. Sodniki se trudijo, kolikor pač morejo, so pa dobesedno zasuti z delom. Omenjam to tudi zaradi tega, ker tak položaj, če traja dalj časa, lahko povzroči razne nevšečnosti v delu in zaradi naglice reševanja številnih primerov lahko zapade sodnik v prakticizem, ozkost, birokratizem itd. Delo sodišča bi bilo veliko bolj uspešno v preteklem letu, če bi delali pod normalnimi delovnimi pogoji, če ne bi bili preobremenjeni.

Smrt fašizma — svoboda narodov!

P r e d s e d n i k :
/Jelusič Dušan/

Predsednik da gornje poročilo na diskusijo.

M a t e l i č Lojze

V tarifnem pravilniku stoji zapisano, da mora dotični priti na sodišče, sodišče pa je to odklonilo, češ, da je nepri-
stojno in je bil dotični obsojen. Kako je s to stvarjo?

J e l u š i č Dušan

Pritožbo bi moral rešiti upravni odbor. V tem primeru pra-
vilnik ni bil pravilno sestavljen.

G a š p e r i č Jože

Vsak odgovarja za to v podjetju sam. Mi smo videli na da-
našnji seji, da navadno delajo skupaj, da o tem odloča de-
lavski svet, upravni odbor in podobno. Kakšen ukrep naj se
podvzame za take ljudi, kompleksno za vse, ali samo za delav-
ski svet, upravni odbor in podobno?

J e l u š i č Dušan

Dolžnost direktorja je, da tak sklep, ki je nezakonit, zavrne.

M o d i c dr. Heli

Gornje poročilo predsednika Okrajnega sodišča Ljubljana I
dajem na odobritev.

Soglasno sprejeto.

Ad 2. RAZPRAVA IN SKLEPANJE O POROČILU SODNIKA ZA
PREKRŠKE MLO.

Poročilo poda tov. M e j a k Feliks, sodnik za pre-
krške MLO, kakor sledi:

20

MLO gl. mesta Ljubljane
Sodnik za prekrške

Štev.: S -

P o r o č i l o

=====

sodnikov za prekrške za leto 1953.

Od kar je stopil v veljavo novelirani Temejni zakon o prekrških iz leta 1951 in so upravna kaznovanja prevzeli v ljudskih odborih izvoljeni sodniki za prekrške, podajamo sedaj v drugič poročilo o svojem deli na zasedanju MLO.

Naše prvo poročilo je bilo podano v drugi polovici leta 1952, zato to naše drugo poročilo daje pregled upravnega kaznovanja za vse minulo leto 1953. S tem je zaključena dvoletna doba od organizacije upravnega kaznovanja, ki jo je prinesel omenjeni zakon.

Obsežnost področja vseh zadev, kamor naš pravni red posega z upravno kazenskimi sankcijami je obširna in se je delo sodnikov nanašalo na raznovrstne prekrške in na zelo veliko konkretnih primerov.

V letu 1953 smo prejeli 16.182 prijav. Od teh smo 911 zadev odstopili v rešitev drugim organom, ker nismo spadale v našo pristojnost. V 655 primerih postopek ni bil uveden, ker ni bile zakonite osnove zanj, dočim je v 2525 zadevah bil že uveden postopek ustavljen. Kazen se je izrekla v 12.405 primerih, ter je od teh bilo konec leta 1953 pravnomočnih odločb 8747. Pri tem podatku je treba omeniti, da se spričo številnih prekrškov lažjega značaja poslužujemo v več kot 50% takozv. mandatnega kaznovanja, t.j. da izrečemo denarno kazen v znesku do 500.- din brez zaslišanja obdolžencev, zgolj na podlagi same ovažbe. Ker imajo v takem primeru kaznovane osebe možnost ugovora v roku treh dni, se te pravice v prav pogostih primerih poslužujejo. V marsikaterem primeru se ugotovi, da ni primerno vztrajati pri kazni in da zadostuje že opomin, oz.

opozorilo. Najmanj 10% raje več, pa je takih primerov, ko odločba o mandatni kazni ni mogla biti vročena stranki, ali pa je vročena z zamudo zaradi netočnih osebnih podatkov, zlasti o prebivališču strank. Torej praksa nam je minulo leto še bolj kot predlanskim pokazala, da zaradi navedenih dveh momentov dostikrat ne obvelja prvotno izrečena mandatna kazen in se zadeva konča kot navedeno z opozorilom kot zadostnim vzgojnim sredstvom - ali pa nam večkrat zastara možnost nadaljnjega pregona med poizvedbami za izsleditev mandatno kaznovanih oseb. Na rovaš takih primerov nam gre pretežni del razlike med statistično prikazanimi 12.405 primeri izrečene kazni in 8746 primeri pravnomočnih kazni - a ostalo razliko predstavlja jo odločbe iz decembra 1953, ki do konca leta niso dospele v pravnomočnost.

Zoper naše upravno kazenske odločbe je bilo vloženih 246 pritožb, po katerih je drugastopna, t. j. Senat za prekrške pri Državnem sekretariatu za notranje zadeve LRS razveljavila 42 odločb, a 53 jih je delno spremenila, dočim je bilo 106 pritožb zavrnjenih, a 45 še nerešenih.

V novo leto 1954 pa smo šli s 995 primeri iz minulega leta, ki so še v postopku, oz. postopek še ni mogel biti uveden, ker so prijave prišle konec decembra 1953.

Pretežni del izrečenih kazni se je v minulem letu še vedno nanašal na cestno prometne prekrške, t. j. 44% izrečenih kazni. Na to pa sledi druga največja grupa, to so prekrški zoper javni red in mir s 36%, dočim je 20% odpadlo na vse ostale vrste prekrškov, kot so prekrški s področja gospodarstva, delovnih razmerij, zdravstva in higiene, socialno zavarovanje, predvojaška vzgoja, protiletalska zaščita, požarne varnosti, prijavljanje prebivališča, osebnih izkaznic, gozdov, ribolova, love itd.

Zaznati je bilo porast kaznovanih pri prekrških zaradi neprijavljanega prebivališča, neprijavljenih javnih prirediteljev, zaradi kršitev predpisov o predvojaški vzgoji, o delovnih razmerij, o ustanavljanju in poslovanju trgovskih podjetij

ter o zdravstvu in higieni. V letu 1953 imamo pri gospodarskih podjetjih novo vrsto prekrškov zaradi kršitev predpisov o gospodarski statistiki, zaradi katerih je bilo izrečenih 35 kazni.

Če se ozremo na teže kaznovanja v letu 1953 pri čemer upoštevamo le pravnomočne kazni, vidimo, da število zapornih kazni znaša 246 v trajanju 2818 dni, denarnih kazni je bilo cca 8200 ter je bilo na podlagi odločb sodnikov za prekrške plačanih 4.126.429.- din. Zaporne kazni / tudi do maksimalne meje 30 dni / so se izrekle težjim kršilcem javnega reda in miru, delomrznežem in potepuhom, prostitutkam, osebam, ki so se ponašale izredno drzno in surovo na javnem kraju, onim, ki so raznašale alarmantne vesti, ali blatile oblast ter težjim kršilcem prometnih predpisov. Najvišja denarna kazen v znesku 150.000.- din je bila izrečena večjemu gradbenemu podjetju zaradi gradbenega prekrška, a je bila po drugostopni potem znižana na 80.000 dinarjev, za isti prekršek je drugo gradbeno podjetje plačalo 60.000.- dinarjev. V 7083 primerih je kot pravnomočna obveljala denarna kazen do zneska 500.- dinarjev. Ostale izrečene kazni v 1076 primerih so se gibale ob meji od 500.- do 10.000.- dinarjev. Par primerov pa je bilo nad 10.000 dinarjev.

V 307 primerih se je izrekla le kazen ukora.

Varstveni ukrep izгона je bil uporabljen v 7 primerih /prostitutke, delomrzneži/, varstveni ukrep odvzema predmetov /orožja/ pa je tudi v 7 primerih, a odvzemov vozniških dovoljenj je bilo 17.

V minulem letu se je prešlo na ostrejšo kaznovanje, kar je analiza upravnega kaznovanja pokazala na sploh po celi državi, da ima to kaznovanje tendenco, da gre preveč na širino, ter da je treba zaradi pravilne upravno kazenske politike zaostriti kaznovanje v primerih, ko gre za težje prekrške, dočim naj se pri drugih manjših, ali neznatnih družbeni nedisciplini uporabi najprej vzgojne metode pouka, ali opozoril.

23

- 4 -

Take kaznovalne politike so se sodniki za prekrške držali, kar se vidi iz tega, da smo šli pri neznatnih prekrških na opozarjanje, ter da so se po drugi strani izrekale težje kazni. Kolikor ta smer v letu 1953 še ni posebno izrazita, je pripisati temu, da njeno izvajanje pričele šele od druge polovice minulega leta. Seveda je pravilna kaznovalna politika sevidna tudi od dobe medsebojne koordinacije organov, ki izvajajo upravno kazenski postopek in od tistih organov, ki so po svoji funkciji odgovorni na svojem delovnem področju za izvajanje predpisov. Medsebojna koordinacija navedenih organov je sicer večkrat, od kar imamo institucijo sodnikov za prekrške obstoja, a je morda bila prerahla, mislimo, v kolikor gre povezava sodnikov za prekrške s inšpekcijami in upravami MLO, ker je bila bolj priložnostnega značaja, v zvezi s nekaterimi konkretnimi primeri. Šele koncem leta 1953 se je prešlo na bolj sistematično povezavo in bo izvajanje zaključkov konference od novembra meseca, ki so jo imeli predstavniki inšpekcij, sodniki za prekrške in načelnik Tajništva za notranje zadeve, gotovo pripomogle k uspešnejši kaznovalni politiki. Dobre rezultate v odpravi nediscipline nekaterih obveznikov predvojaške vzgoje je prineslo n. pr. ostrejšo kaznovanje, ki se je začelo izvajati v smislu sklepa konference julije meseca s komandirji centrov predvojaške vzgoje. Pokazalo se je namreč, da prejšnje milejše kaznovanje z nižjimi denarnimi kaznimi do 1.000 dinarjev ne vpliva dovolj vzgojno, ker so oni nezavedni obvezniki raje utrpeli plačilo denarne kazni, ker so z delom v času izostanka od predvojaške vzgoje zaslužili znatno več.

Zlati so sodniki za prekrške v koordinaciji s državnimi organi, ki prijavljajo prekrške, šli za tem, da z nasveti in pomočjo izboljšajo kvaliteto samih ovadb, tako, da iste vsebuje vse potrebne podatke in elemente, ki so pogoj za uspešno izvedbo postopka. Sodnik za prekrške nima v upravno kazenskem postopku posebnega poizvedovalnega in preiskovalnega postopka, zato je v pretežni večini uspeh upravno kazenskega postopka, ki mora biti hiter in učinkovit, zavise od tega, kakor popolno je zaznalo prekrška.

Kot je bilo že omenjeno, nam naša statistika kaže, da je bilo največ kaznovanj na področju javnega prometa. Neupoštevanj prometnih znakov in vožnja v zaprto smer predstavlja poleg vožnje v nočnem času brez luči najpogostejši prekršek. Prometna disciplina vsekakor če ni na dovoljni višini. Mislimo, da bi bilo treba zoper storilce izrekat še nekoliko ostrejša kazni.

Po drugi strani pa bo treba, da pristojni organi podvzamejo tudi preventivne ukrepe, da se ne bi samo s kaznovanjem poboljšavalo sedanje stanje.

Zaradi preobilice dela sodnikov za prekrške so storilci prometnih predpisov bili pretežno mandatno kaznovani, čečim se je na ostrejša kaznovanja šlo le pri voznikih, ki so povzročali lažje nesreče /težje nesreče namreč obravnava sodišče/. Vožnja brez predpisane luči, zavor, smernih kazalcev, predstavljajo drugo veliko skupino cestno prometnih prekrškov. 310 voznikov motornih vozil je bilo kaznovanih zaradi vožnje s preveliko hitrostjo, nepravilna prehitovanja, oz. srečavanja. Ti so bili po večini obravnavani kot povzročitelji prometnih nesreč. Zaradi voženj brez vozniškega dovoljenja je bilo kaznovanih 289 oseb, a zaradi voženj motornih vozil v vinjenem stanju je prejelo kazen 64 oseb-voznikov. Voznikom je bilo odvzeto za dobo enega do treh mesecev 16 vozniških dovoljenj, enemu vozniku pa je bilo odvzeto za trajno. Kot kriterij pri odvzemu se je vzela stopnja vinjenosti in pa posledica prekrška. Zoper pijane voznike se je postopalo po strogem kriteriju, ter so se jim izrekale visoke denarne kazni. Za dvig prometne discipline pa bo treba izrekat še več odvzemov vozniškega dovoljenja pri težjih prekrških, oz. kadar se prekrški pri isti osebi ponavljajo. Predvideno je, da bodo odvzemu vozniških knjižic objavljeni v časopisih, ker se opaža, da marsikateri vozači zelo slabo poznajo prometne predpise, se misli na to, da bi se takim odvzela vozniška knjižica in se jim vrnila, ko se ugotovi, da predpise poznajo.

Druga številčno najobsežnejša skupina so prekrški zoper javni red in mir, ki ne kažejo vpadanja. Najpogostejši so prekrški

v tem, da se storilci v vinjenem stanju v javnih lokalih ali na cesti razgrajali, vpili, izzivali, preprevali, nasledlegovali ostale mirne državljane, povzročale prepire in pretepe, pri teh prekrških je običajen pojav žaljenje in omalovaževanje članov IM, ki posredujejo, da se vzpostavi red in mir. Iz naših statističnih podatkov izhaja, da so ti kršilci v glavnem iz vrst delavcev, predvsem sezonskih, ki stanujejo v skupnih prenočiščih v barakah podjetij. Tam praktično nimajo nobene možnosti do zdravega razvedrila, za katerega bi z materialno pomočjo podjetja lahko oskrbeli sami /radio, šah, časopisi/. Po našem mnenju bi bile za sindikate in za delavska kulturna društva prav tu zelo hvaležno, če vidi težavno polje udejstvovanja. V tej zvezi naj še omenimo, da so se izkazale delavske bivalnice tudi kot legla kvartopircev -hazardistov in je tudi tja posegle upravno kaznovanje. Ker so seditje delavske bivalnice v marsikaterem pogledu problem, se bodo zbrali podatki o stanju po barakah, kjer prebivajo sezonski delavci in se po problem izčrpno prikazal na zasedanju MLO.

Samo za primer naj omenim, da je zelo kritično stanje v pogledu javnega reda in miru n.pr. v delavskem naselju SSP Tehnika v barakah v Jeranovi ulici 14, pa tudi v barakah podjetja Slovenija Ceste v Kavčičevi ulici in v Trnovskem pristanu števil. 12 itd. itd.

Prav številne so prijave takozv. kalilcev nočnega miru. Mislimo pa, da se vse premalo prijavlja osebe, ki se na javnih krajih vdeajo pijančevanju, kar je prav tako prekršek, kakor kaljenje nočnega miru, oz. je še težji. Veliko pijancev je take narave, da v pijanem stanju ne vpijejo in razgrajajo, pač pa kolovratijo po cestah, ogrežajo varnost prometa, kršijo pravila čistoče javnih prostorov, kazijo zunanje lice mesta, vnašajo beče v svoje družine, se onespobljajo za delo in zdravstveno propadajo. Zato predstavlja udejnanje pijančevanju prav gotovo prav tak problem kakor samo kaljenje nočnega miru, ki je tudi povezano s pijančevanjem. Premalo se prijavlja odgovorne osebe iz gostinskih obratov, ki dajejo že pijanim osebam pijačo, kar je

prepovedano.

Kršitelji javnega reda in miru, ki so bili prijeti in zadržani do iztreznitve, so v minulem letu morali nositi stroške prevoza s avtomobilom, a v bodoče bodo morali plačati še stroške, ki nastanejo z njihovo nastanitvijo do iztreznitve /stroški za pranje posteljnine, za prehrano in podobno/.

V naši praksi srečujemo prav s tega področja ene in iste osebe, ki s svojim pójanjčevanjem kršijo predpise, vendar jih upravne kazni, pa čeprav so zaporne, ne poboljšajo. Nekateri od njih so brez posla, drugi so še zaposleni, zanemarjajo pa delo in družino. Pri teh ljudeh upravne kazni ne dosežejo svojega namena in bi bilo proti takim tipičnim škodljivcem družbe podvzeti druge potrebne ukrepe in jih morda izolirati v posebnih zavodih.

Številni so na območju mesta tudi prekrški omalovaževanja uradnih oseb - članov LM. Zato je predvideno, da bo v primerih, kadar se iz očitbe vidi, da gre poleg prekrška še za razžalitev člana LM, postaja LM napravila posebno prijavo s predlogom za sodni kazenski pregon.

Značilnejše kršilce javnega reda in miru bomo sporočali tudi na kraj njihove zaposlitve, da tudi tam vidijo in razmotrivajo problematiko takih pojavov.

Ker je bila v letu 1952 izgnana iz območja mesta Ljubljane večja skupina poklicnih potepuhov - ciganov, niso imeli sodniki za prekrške v minulem letu skoro nikakega posla z drugo vrsto brezdelnežev, to je s prodajalci doma izdelanih preprog in zaves, ter prodajalci obrtne izdelanih pletenin, ki to robo tudi zamenjavajo za stare oblečila. V območju Ljubljane veljavni predpisi dovoljujejo na trgu le prodajo izdelkov domače obrtne dejavnosti, ne pa tudi prodaje obrtnih izdelkov, dočim pa je prodaja izdelkov obeh navedenih dejavnosti s krošnjarjenjem po ulicah in hišah sploh prepovedana. Ti prodajalci se rekrutirajo pretežno iz pasivnih delov Bosne in Dalmacije, oz. je od njih velik del že sedaj stalno naseljenih v Zagrebu. V bistvu predstavljajo element, ki ima negativen odnos do naših socialističnih

naporov in ga je tak lahkoten ne nesoliden način pridobivanja življenskih sredstev pokvaril. Zato so bili taki prodajalci upravno kazensko preganjani deloma kot potepuhi in brezdelneži /po Zakonu o prekrških zoper javni red in mir/ deloma pa kot krošnarji /po odlokih MLO o javnem redu in miru ter o tržnem in sejemskem redu/. Uspešnejša pa je bila prva oblika, ker predvideva za prekršek zaporno kazen.

Kar se tiče upravnega kaznovanja prostitucije je omeniti, da je število kaznovanih prostitutk ostalo v letu 1953 na isti višini kot leta 1952, to je nekaj nad 60. Znatno del od njih je bilo kaznovanih po določilih o delomrznosti, ali po drugih predpisih /neprijava prebivališča, razgrajanje, nedostojno obnašanje/, kar jim je bilo mogoče dokazati, dočim je vdanje prostituciji težje dokazljivo in to še to pretežno le tedaj, če je obdolženka prekršek sama priznala. Zaradi dobre povezave organov za upravno kaznovanje z organi za javni red je bil dokaj zavrt dotok prostitutk iz drugih večjih mest. S tem seveda ni rečeno, da prostitucija ne predstavlja več perečega problema, kajti ta se ne da zavreti zgolj s prisilnimi ukrepi, ker ti ne morejo dati dobrih in trajnih rezultatov. Vsekakor bo treba nadaljevati z zbiranjem podatkov in proučevanjem vzrokov, ki omogočajo prostitucijo in sistematično voditi borbo proti temu družbenemu zlu v njegovem temelju.

Kar se tiče kaznovanja oseb zaradi kršitve dolžnosti prijavljanja prebivališča so se ostrejšje kazni uporabile zoper tiste osebe, ki se izogibajo evidenci, zlasti /prostitutke, delomrzneži, prekupčevalci, tihotapci in slično/ ter zoper tiste zasebnike, ki se obrtoma pečajo s prenočevanjem tujih oseb, a opuščajo prijavno dolžnost, ki je za njih predpisana tako kot za hotele in druga prenočišča, to se pravi, da morajo voditi posebno knjigovodstvo in jih prijavljati v določenem kratkem roku. Tudi nekatera vodstva podjetij, ki nastanjujejo v delavskih naseljih svoje delavce, so bila klicana na odgovornost, ker v redu ne opravljajo prijavne službe, niti ne vodijo

strogega nadzora nad temkdo se tja vtihotaplje prenočevat.

S povedanim smo se le na kratko dotaknili le nekaj grup prekrškov s področja javnega reda in miru, ter javnega prometa, kjer imamo številčno največ primerov. Ker je našemu poročilu odmerjen obseg, se ne moremo spuščati konkretnjše na nadaljne številne vrste prekrškov. Število n. pr. gospodarskih prekrškov je v naši praksi pravzaprav neznatno. Konec leta 1953 izdani predpisi, s katerimi prehajamo na nov gospodarski sistem, pa uvajajo niz kazenskih sankcij zoper kršilce teh predpisov, proti katerim pa bo sedaj vodilo postopek in izrekle kazen državna arbitraža. S sektorja gospodarstva imamo v minulem letu še največ kaznovanij v obrtništvu, v glavnem zaradi šušmarstva in sicer 56 primerov, nato pride sektor trgovine s 60 primeri, gradbeništvo 16 primerov, a vsi ostali gospodarski prekrški skupaj 86 primerov. Trgovska podjetja so bila na primer v postopku radi neoznačenega blaga s cenami, prekoračenja dovoljenega poslovanja, neregistriranih poslovalnic oziroma obratov. Eno trgovsko podjetje je bilo kaznovano zaradi neopravičenega nakupovanja žita. Urad za kontrolo meri in uteži pa nam je predlagal v kaznovanje več trgovskih poslovalnic, ki niso imele žigosanih tehtnic in uteži. Glede šušmarstva v obrti je dosti problematike, ki jo je treba upoštevati, da se doseže pravilno kaznovalna politika. Velike težave pa delajo pri teh prekrških zelo pomanjkljive ovadbe, kar otežava dokazovanje obstoja in obsega šušmarskega delovanja.

Pri kaznovanju šušmarjev so zajeti predvsem tisti, ki jih je prijavila Obrtna zbornica. To so primeri, ki jih prijavljajo obrtniki sami zaradi konkurence. Toda problem je v tem, ker se na ta način prišli do obravnavanja le bolj neznatni, to je družbeno manj nevarni primeri šušmarstva, kot so razne šivilje, krojači, čevljarji in je dostikrat šlo za storilce, ki živijo v težkih socialnih razmerah, dočim vse premalo se je prišlo na sled in prijavilo tiste šušmarje, katerih družbena nevarnost je pomembna, ker se izogibajoč javnim

dejstvem pečajo z obrtnim poslovanjem, ki jim ustvarja velike zaslužke, pri čemer pa se znajo skrbno zamaskirati.

Iz povedanih števil in podatkov in v kratkem podanega pregleda s področja dela sodnikov za prekrške izhaja velika obsežnost našega dela, njegova pestrost v problematiki, kakor tudi precejšnja delikatnost. Po sistematizaciji je za to delo predvidenih 7 mest sodnikov. Ta mesta so sicer zasedena s 5 sodniki /izvoljeni/ za prekrške ter dvema referentoma - pravnikoma. Sodnikom je bilo dodeljenih 6 administrativnih moči, oziroma ob koncu leta še ena več. Glede na število prijav o prekrških in obsežnost poslovanja se je delo le težko zmagovalo, zlasti ko je nastopil čas letnih dopustov, ali pa če je bil drugače odsoten kateri od sodnikov, kar je bilo dostikrat primer bodisi zaradi bolezni, orožnih vaj, substitucij sodnikov na Okrajnih ljudskih odborih. Zaposlene 3 strojepiske, od katerih ena, ki dela pri sodniku za prometne prekrške in opravlja tudi vse administracije, niso mogle zaradi drugega strojepisnega dela bitivpritegnjene kot zapisnikarice pri zasliševanju strank, zato so morali sodniki sami pisati zasliševanja. Omenjene okoliščnosti so seveda ovirale ekspeditivnejše in strokovno popolnejše delo. Kljub vsej požrtovalnosti administratorok v pisarni ni bilo moči doseči zaželenih ažurnosti v njihovem delu, ker sta dve od teh uslužbenk zaradi rahlega zdravja pogosto bolehali.

Povdariti pa moram, da smo kljub povedanim težavam in pomanjkljivostim se po svojih močeh zalagali, da čimbolje izpolnimo svoje naloge.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

Ljubljana, dne 22. II. 1954.

Sodnik za prekrške:
/Mejak Feliks/

Predsedujoči da gornje poročilo v diskusijo.

M a r t i n š e k Tone

Meni se zdi, da je o tem šušmarstvu premalo pisalo v časopiseju. Šušmarstvo je povod gospodarskemu kriminalu. V časopisih naj bi se o tem več pisalo. Po mojem mnenju to ni kriminal, če si delavec po končanem delu popravi kolo. Če bi ljudje več brali v časopisju o šušmarstvu, bi vsaj vedeli kaj je šušmarstvo.

S t a n i č Viljem

Iz poročila je razvidno, da so se kaznovali samo tisti, katere je prijavila Mestna obrtna zbornica. V Mestni obrtni zbornici pa so mnjenja, da se teh sploh ne splača prijavljat, ker so ti tako nizko kaznovani. Tukaj je bil en šušmar kaznovan z 1000, 2000 ali 3000 din. Predlagam, da se začne zakon o preganjanju šušmarstva bolj upoštevati in, da se obsojajo šušmarji, katerih je v Ljubljani zelo veliko.

M o d i c dr. Heli

Gornje poročilo sodnika za prekrške MLO dajem na odobritev.

Soglasno sprejeto.

odlochi

Ad 3. RAZPRAVA IN SKLEPANJE O ~~ODLOKI~~ O USTANOVITVI
TRGOVINSKE IN GOSTINSKE ZBORNICE ZA GLAVNO
MESTO LJUBLJANA

=====

Predlog obrazloži tov. S i t a r Franc, član mestnega
zбора, kakor sledi:

32

Mestni ljudski odbor glavnega
mesta Ljubljane

Štev. G-1251/1-54

Ljubljana, dne

1954.

O d l o č b a

Na podlagi člena 22 Uredbe o združevanju gospodarskih organizacij /Ur. list FLRJ, št. 54-467/53/ in v skladu s čl. 65, točke 15 in čl. 117 Zakona o ljudskih odborih mest in mestnih občin /Ur. list LRS, št. 19-90/52/, izda
izdaja Mestni ljudski odbor glavnega mesta Ljubljane
na svoji XI. redni seji Mestnega zbora in VIII. redni seji Zbora proizvajalcev dne 4. marca 1954

o d l o č b o

o ustanovitvi Trgovinske zbornice MLO za glavno mesto Ljubljane.

1.

Naloga zbornice je: skrbeti za napredek gospodarske dejavnosti na področju blagevnega prometa, za utrditev in razvijanje dobrih poslovnih običajev, za okrepitev odgovornosti gospodarskih organizacij nasproti družbi in da opravi družbeno nadzorstvo nad strokovnimi družbami.

2.

Zbornica ima statut, ki natančneje določa naloge in organizacijo zbornice, njene organe, njihovo delovno področje, sestavo in način volitev organov, pravice in dolžnosti članov zbornice ter način dela zbornice.

Statut zbornice potrdi Mestni ljudski odbor.

3.

Zbornica je pravna oseba. Dosedanje poslovanje mora prilagoditi predpisom nove uredbe o združevanju gospodarskih organizacij.

4.

V smislu čl. 40 Uredbe o združevanju gospodarskih organizacij /Ur. list FLRJ, št. 54/467/53/ se pooblašča dosedanji upravni odbor Trgovinske zbornice MLO za glavno mesto Ljubljana, da nadaljuje do izvolitve novega upravnega odbora z delom in da izvede ustanovno skupščino. Druga redna letna skupščina zbornice, sklicana na 5.3.1954, se smatra kot ustanovna skupščina zbornice v smislu novih predpisov.

Tajnika zbornice, izvoljenega na ustanovni skupščini, potrdi Mestni ljudski odbor za glavno mesto Ljubljana.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

O tem se obvešča:

- 1./Trgovinska zbornica MLO /2 krat/
- 2./Skupščinska pisarna MLO /2 krat/
- 3./Statistični urad MLO-
- 4./Arhiv Tajništva za gospodarstvo.

P r e d s e d n i k MLO:
/dr. M o d i c Heli/

33

Mestni ljudski odbor glavnega
mesta Ljubljane

Štev. G-1192/1-54

Ljubljana, dne

1954.

O d l o č b a
=====

Na podlagi čl. 22 Uredbe o združevanju gospodarskih organizacij /Ur. list FLRJ, št. 54-467/53/ in v skladu s čl. 65, točke 15 in čl. 117 Zakona o ljudskih odborih mest in mestnih občin /Ur. list LRS št. 19-90/52/

izdaja Mestni ljudski odbor glavnega mesta Ljubljane na svoji XI. redni seji Mestnega zbora in VIII. redni seji Zbora proizvajalcev dne 4. marca 1954

O d l o č b a

o ustanovitvi Gostinske zbornice MLO za glavno mesto Ljubljana.

1.

Naloge zbornice je, skrbeti za napredek gostinstva na področju mesta Ljubljane, za utrditev in razvijanje dobrih poslovnih običajev, za okrepitev odgovornosti gospodarskih organizacij nasproti družbi in opravljanje družbenega nadzorstva nad strokovnimi družbami.

2.

Zbornica ima statut, ki natančneje določa naloge in organizacijo zbornice, njene organe, njihovo delovno področje, sestavo in način volitev organov, pravice in dolžnosti članov zbornice ter način dela zbornice.

Statut zbornice potrdi Mestni ljudski odbor.

3.

Zbornica je pravna oseba. Svoje dosedanje poslovanje mora prilagoditi predpisom nove uredbe o združevanju gospodarskih organizacij.

4.

V smislu čl. 40 Uredbe o združevanju gospodarskih organizacij /Ur. list FLRJ, št. 54-467/53/ se pooblašča dosednji upravni odbor gostinske zbornice MLO za glavno mesto Ljubljana, da nadaljuje z delom do izvolitve novega upravnega odbora in da izvede ustanovno skupščino. Druga redna letna skupščina zbornice, sklicana na 11. 3. 1954, se smatra kot ustanovna skupščina nove zbornice v smislu novih predpisov.

Tajnika zbornice, izvoljenega na ustanovni skupščini, potrdi Mestni ljudski odbor za glavno mesto Ljubljana.

Smrt fašizmu - svoboda narodu!

O tem se obvešča:

1. /Gostinska zbornica MLO /2 krat/
2. /Skupščinska pisarna MLO /2 krat/
3. /Statistični urad MLO
4. /Arhiv Tajništva za gospodarstvo MLO.

P r e d s e d n i k M L O :
/dr. M o d i c Heli/

U t e m e l j i t e v

k predlogu za ustanovitev Trgovinske in Gostinske zbornice MLO
za glavno mesto Ljubljana.

Novi predpisi v Uredbi o združevanju gospodarskih organov (Ur. list ~~RS~~ FLRJ št. 54/53) določajo, da okrajni (mestni) ljudski odbori ustanavljajo zbornice na področju trgovine, gostinstva in obrti. V zvezi s tem morajo obstoječe zbornice svoje poslovanje prilagoditi tem predpisom. Upravni odbori obstoječih zbornic so z Uredbo pooblaščen, da nadaljujejo do izvolitve novega upravnega odbora z delom in da izvedejo ustanovno skupščino.

V smislu teh predpisov predlaga

1. Trgovinska zbornica za glavno mesto Ljubljana, da izda MLO sklep o ustanovitvi zbornice in da prizna drugo redno letno skupščino zbornice sklicano za 5.III.1954, za ustanovno skupščino. Na tej skupščini bo novo izvoljeni upravni odbor dobil nalogo za izdelavo novega statuta in ga nato predložil v potrditev Mestnemu ljudskemu odboru. Skupščina bo izvolila tudi tajnika, katerega imenovanje bo novi upravni odbor zbornice predložil MLO v potrditev.
2. Gostinska zbornica za glavno mesto Ljubljana, pravtako predlaga Mestnemu ljudskemu odboru izdajo sklepa o ustanovitvi Gostinske zbornice za glavno mesto Ljubljana. II. redna letna skupščina Gostinske zbornice, sklicana za 11.III.1954 bo ustanovna skupščina nove zbornice. Na tej skupščini bo izvoljeni upravni odbor pooblaščen za izdelavo novega statuta. Imenovanje tajnika kot odobritev novega statuta bo predloženo MLOju v potrditev.

Ljubljana, dne 4.III.1954.

S i t a r Franc

Eden od razlogov za ustanovitev Trgovinske in Gostinske zbornice je bil v tem, da sta se isti dve formirali že prej, vendar je treba njihovo poslovanje prilagoditi novim predpisom. V smislu teh predpisov predlagata Zbornici, da izda MLO odločbo oz. odlok o ustanovitvi in da lahko proglasita svojo II. redno letno skupščino za ustanovno. Trgovinska zbornica ima to sejo 5.3.1954, Gostinska pa 11.3.1954.

M o d i c dr. Heli

Gornji predlog dajem na glasovanje. Glasovanje bo ločeno. Najprej sklepa Mestni, nato pa Zbor proizvajalcev, in sicer najprej za Trgovinsko, nato pa posebej za Gostinsko zbornico.

Soglasno sprejeto.

Ad 4. POROČILO O INVESTICIJSKEM KREDITU OSNOVNI
ŠOLI NA POLJANAH.

=====

Poročilo prebere tov. P e r n u š Alenka, član
Mestnega zbora, kakor sledi:

Osnovna šola na Poljanah.

Za novo osnovno šolo je določeno zemljišče za domom Ivana Cankarja, ki je po legi ustrezno, odmaknjeno od mestnega prometa, dobro osončeno in primerno nameščeno glede na šolski okoliš.

Šola na Poljanah naj bi predstavljal primer vzorne šolske mladinske zgradbe, ki ustreza vsem sodobnim zahtevam v svet posebej pa še pri nas.

Dnevno bo služila številnemu kolektivu cca 500 učencev v enem turnusu, t.j. 1000 učencev dnevno, ker bomo še dolga leta primorani poučevati v dveh turnusih. (V tej številki še ni všteti vzgojni kader in drugo potrebno soebje). Tega se moramo zavedati ko presojujemo, kolikšna sredstva naj vložimo v to, da ustvarimo tako močnemu kolektivu pravo okolje in povoljne pogoje za njegovo nadvse važno delo-oblikovanje novega človeka.

I. Program obsega -12 učilnic z vsemi potrebnimi prostori: garderobami, sanitariji, kabineti, dodatnimi učilnicami za rokotvorni pouk, petje i.t.d. ter potrebnimi komunikacijami. Prostorno zaprto halo za čas odmora, ki obenem povezuje trakt razredov s traktom splošnih šolskih prostorov, uprave in dvorane.

Splošne šolske prostore: zajet trkovalnico s kuhinjo, knjižnico s čitalnico in pionirsko sobo, upravne prostore in prostore za učni kader - z vsemi stranskimi prostori in komunikacijami.

Ambulanto, ki ima v tej šoli še posebno nalogo centralne znanstvene raziskovalne postaje, ki naj spremlja telesno in duševno rast in razvoj otroka predšolske in šolske dobe, kontrolira njegovo zdravje, zmogljivost, vpliv okolja i.t.d. in proučuje splošno zdravstveno problematiko otrok

Dvorano za prireditve, v okvir šole same: za pouk s filmi, za prireditve in nastope mladine, za roditeljske sestanke in pa v širšem okviru družbe: za javne prireditve, predavanja poučnih in znanstvenih filmov itd.

(NB: Prednost pred uporabo hale za te svrhe je v tem, da je za vse našete potrebe dvorana že urejena in opremljena, medtem, ko bi se morala hala šele pripraviti-urediti za ta ali oni namen opremo, ki pa je prav tako potrebna, pa prinašati in odnašati te shranjevali. Telovadnica za te svrhe iz zdravstvenih in praktičnih razlogov sploh ne more priti v poštev).

Telovadnico kot samostojen objekt povezan s šolo s prekritim hodnikom, opremljena je z garderobami in sanitarijami za vsak spol posebej - povezana tako s šolskim telovadiščem kakor tudi s perspektivnim športnim centrom v neposredni bližini.

Otroški vrtec z dvema igralnicama in vsemi ostalimi potrebnimi prostori v samostojnem objektu.

Stanovanje upravnika in hišnika. Kurjača sta predvidena v posebnem stanovanjskem objektu na sosednji parceli.

II. Zasnova - Glavni enonadstropni trakt učilnic je odmaknjen cca 35 m od Saranovičeve ulice (vrt) in je orientirana

proti jugu.

Zamiki razredov med seboj, kakor jih kaže tloris (žogasta oblika) omogočajo:

1. dobro osvetlitev z dveh strani-čeprav imamo nadstropno zgradbo,
2. dobro prezračevanje po diagonalni,
3. povečanje globine učilnic,
4. boljšo medsebojno ločitev učilnic, kar je posebno važno za pouk ob odprtih oknih in pred razredom na prostem.

5. namestitev garderob v nastalih trikotih hodnika ki je prostorno razgiban in ne kasarniško enoličen in pust.

Učilnice v pritličju, namenjene najmlajših učencem 1. in 2. razreda imajo neposredno povezavo s naravo, ker so v istem nivoju s terenom.

Učilnice v nadstropju pa so namenjene starejšim učencem 3. in 4. razreda. Zidanje v nadstropje omogoča večjo strnjenoost objekta.

Stopnic ni. Namesto njih je projektirana položna stopničasta rampa.

Velika vhodna hala sprejme učence vse šole v času odmora in omogoča otrokom sproščeno gibanje tudi pozimi, ker je zaprta, tako nadomešča dvorišče. Razredi se medtem lahko dobro prezračijo. Obenem povezuje hala trakt učilnic s traktom uprave in dvorane. Ob javnih prireditvah je v njej nameščena garderoba za goste.

Samostojno objekti telovadnice, otroškega vrtca in stanovanj so organično komponirani v celotno dispozicijo.

III. Stroški.

Solski in upravni trakt z dvorano.....	din 131,2610000:
telovadnica.....	din 10,741.000
otroški vrtec.....	din 8,832.000
	din 150,834.000
dve stanovanji.....	din 5,750.000
skupaj.....	<u>din 156,584.000</u>

V primerjavi z drugimi sodobnimi šolami je ta koncept za cca 13 % dražji, kar rezultira poleg obširnejšega programa vzorne šole iz prostornosti in izvedbe vhodne hale, ter iz razčlenitve v tlorisu (zamiki-diagonalna lega učilnic v traktu), kar pa daje naštetih prednosti. Razen tega so v obeh za primerjavo pritegnjenih primerih hale odprte, pokrite veže, medtem ko je v našem primeru projektirana prostorna zaprta-zasteklena dvorana. Ta bi se lahko zmanjšala za cca 107 m² s tem, da bi se premaknil glavni vhod za 1 polje.

Predsedujoči predlaga, da se sklepanje o tej točki obravnava na ločenih sejah.

Ker je dnevni red izčrpan, predsedujoči zaključijo.

Vodja zapisnika:

(Š i v i c Silvol.r.

Predsedujoči:

M o d i c dr Heli l.r.

Overitelja zapisnika:

1. P e r n u š Anka l.r.

2. N e d e l j k o v i č Vukadin l.r.

Pernuš Anka

Nedeljković Vukadin